

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Jeg har for god ordens skyld i spørgsmålets besvarelse gjort Sundhedsudvalget opmærksom på, hvor langt lægeloven rækker i henseende til at kunne pålægge læger at skrive erklæringer, så jeg har skriftligt givet udtryk for, hvad mulighederne er. Hvis man ønsker at gå længere, end lægeloven giver kompetence til, er det lægelovens bestemmelser, man må revidere.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Så er jeg nødt til at spørge på en anden måde. Vil vedtagelsen af det ændringsforslag, som jeg lige før nævnte, give ministeren mulighed for at pålægge lægerne at udstede de bestemmelser, som loven siger de skal udstede, eller er det sådan, at vi allerede nu kan konstatere, at vedtagelsen af det ændringsforslag ikke vil betyde nogen reel ændring mellem alle de forskellige forsøg, og at den faktiske kendsgerning selv efter vedtagelsen af det ændringsforslag med en lovændring vil være, at behandlingen af spædbørn fra 0 til 1 år vil være afhængig af velviljen først hos barnets læge, dernæst hos Sundhedsstyrelsen og til sidst hos ministeren, som ganske vist siger, at hun ingen indflydelse har? Det vil jeg gerne have svar på, inden Folketinget stemmer om denne sag. Hvis ministeren bekræfter det, jeg har sagt, er der ingen mening i bemærkningerne til det ændringsforslag, som flertallet har stillet, og så må flertallet støtte det ændringsforslag, jeg har fremsat, hvis de mener noget med deres bemærkninger.

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Principielt er det ikke min opgave at argumentere for, at et flertal skal stemme for fru Kirsten Jacobsens forslag, og det er ikke mit ærinde, men med de spørgsmål, der bliver stillet, må jeg sige, at der ikke er frit slag for en minister til at pålægge læger at skrive de erklæringer, som der er et politisk ønske om, hvis ikke der er baggrund for det i lægeloven. Den problematik har jeg skriftligt redegjort for over for udvalget, og den er den samme i dag, som den var for de to dage siden, jeg skrev den.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 i tillægsbetænkningen vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3 uden for tillægsbetænkningen af Kirsten Jacobsen (FP) forkastedes, idet 10 stemte for, 132 imod.

Ændringsforslag nr. 2 i tillægsbetænkningen og ændringsforslag nr. 4 uden for tillægsbetænkningen af Erling Christensen (S), Birgitte Husmark (SF), Køpke Christensen (FP), Lis Noer Holmberg (CD) og Inger Stilling Pedersen (KRF) vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling

Erling Christensen (S):

»Det er unødvendigt at autorisere kiropraktorer, for kiropraktisk behandling er ikke farlig.« Det sagde sundhedsministeren ved førstebehandlingen. Når et enigt Folketing om lidt vedtager loven om kiropraktorer, er det fastslået, at når vi igennem 13 år har givet offentlig støtte til ¼ million kiropraktiske behandlinger om året, har kiropraktorerne også krav på at få det sidste og endelige offentlige stempel på en anerkendt og godkendt uddannelse og behandling.

Som nyvalgt startede jeg den demokratiske proces frem mod dette lovforslag, og når vi nu efter 3 år står over for den endelige vedtagelse, kan jeg se tilbage på hele processen, ja, vi skal helt tilbage til 1960'erne, hvor de første spæde skridt blev taget til at anerkende kiropraktisk behandling af rygskeer og rygproblemer. Dengang som nu er det svage rygge og arbejdsbetinget nedslidning og skader, der fik Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejderforbund, i dag SiD, og Kvindeligt Arbejderforbund til at give tilskud til medlemmernes behandling hos kiropraktorer. Også en betænkning om kiropraktorbehandling blev det til i 1960'erne. Sådan var tilstanden indtil 1978, hvor Sygesikringens Forhandlingsudvalg indgik den første aftale med Dansk Kiropraktor-Forening om offentlig tilskud. Aftalen er siden fornyet flere